

[Krag.]

Det ærede Medlem siger, at i Ændringsforslag Nr. 7 staar der noget helt andet med Hensyn til Valutaudvalgets Indfyldelse paa Importsørgsmaalet og særlig paa 45 pCt.-Regelen, end der staar i det ærede Medlems Ændringsforslag Nr. 4, idet der i det ene Tilfælde staar, at *Afgørelsen* skal træffes i Valutaudvalget, og i det andet Tilfælde kun, at der skal *redegøres* inden for Udvalget for de Tilfælde, hvor man vil foretage Afvigelser fra 45 pCt.-Regelen. Ja, det kan jo være rigtigt nok, men vi, der dog har siddet i Valutaudvalget ikke helt kort Tid og deltaget i en hel Række Møder, er dog vidende om, at „Redegørelse for“ og „Afgørelse af“ i Praksis til syvende og sidst betyder det samme. I hvert Fald mindes jeg ikke, at jeg under Valutaudvalgets Behandling af Sager har mødt noget Tilfælde, hvor Valutakontoret og Handelsministeren har handlet imod en Stemning, som havde fundet Udtryk fra et Flertals Side inden for Valutaudvalget. Derfor ser jeg ikke, at der er nogen væsentlig Forskel paa de Udtryk, der er brugt i respektive Ændringsforslag Nr. 4 og Nr. 7, og jeg kan naturligvis, som jeg allerede har sagt, kun glæde mig over, at de ærede Forslagsstillere til Nr. 4 subsidiært har kunnet tiltræde Nr. 7.

Hvad det ærede Medlem Hr. Priemes Ændringsforslag under Nr. 5 angaar, saa har jeg sagt, at herigennem er udtrykt de Afviklingskrav, som er fremme fra mange Sider inden for Importørhvervet, og jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Prieme stiller et saadant Forslag. Men hvis nu det ærede Medlem ikke kunde gøre det med den Sindsro, som er Konsekvensen af, at han ved, at han staar ene med dette Forslag, hvis han virkelig fremsatte dette Forslag under det Ansvar, som følger med Muligheden af Ændringsforslagets Vedtagelse, turde han saa ogsaa garantere, at der paa alle Omraader efter Forløbet af et halvt Aar vilde være 60 pCt. til Raadighed af Importværdien i det samme Tidsrum af 1931? Jeg tror ikke, det ærede Medlem turde det.

Men det er mit Haab, hvis der skulde opstaa saadanne valutamæssige Forhold her i Landet, at det blev muligt at opfylde det Krav, som det ærede Medlem Hr. Prieme

gennem sit Ændringsforslag Nr. 5 har stillet, at dette Krav da ogsaa blev opfyldt. Det er der nemlig slet ikke noget i Vejen for, selv naar Loven formes, saaledes som den nu er foreslaaet formet, og som den sandsynligvis vil blive gennemført; thi de 45 pCt. er — det er pointeret mange Gange — ikke et Maximumstal, men et Minimumstal, og da vi første Gang satte denne Bestemmelse ind i Valutalovgivningen i December 1932, sluttede den højtærede Handelsminister sig i ganske klare og bestemte Udtryk til denne Opfattelse, idet han sagde, at Regelen jo vilde være, at Importøren fik mere end de 45 pCt., men man maatte have Bestemmelsen for af handelspolitiske Grunde at bevare en vis Bevægelsesfrihed med Hensyn til de Kvanta omsat i Værdi i danske Kroner, som den enkelte Importør fik Adgang til at faa ind i Landet.

Jeg forstod jo nok den højtærede Ministers Bemærkninger med Hensyn til Frihavnens Forhold over for saadanne Varegrupper, som ikke kunde føres ind over Toldgrænsen, fordi der manglede Valutaattest, og jeg forstod, at det stødte paa Vanskeligheder hos Toldvæsenet at lade Varer oplagre i Frihavnen til senere Indførsel over Toldgrænsen, efterhaanden som den vedkommende fik de fornødne Valutaattester, fordi Toldvæsenet frygtede, at man ikke kunde gennemføre en tilstrækkelig streng Bevogtning. Den Betragtning hos denne Etat forstaaer jeg naturligvis godt, men den gaar egentlig stik imod den Betragtning, som er grundlæggende for hele Frihavstanken, saaledes som den er udformet rundt om i Verden, og den kan, som jeg allerede har nævnt, føre til en Fordyrelse af Varen for den enkelte Importør, fordi han tvinges til at importere i Smaapartier. Og til syvende og sidst er det en Opgave, som det er Toldetatens og Politiets Sag at varetage, at sørge for, at fra det Omraade, som toldpolitisk ligger uden for vort Land, føres der ikke Varer ind i Danmark uden Opfyldelse af de Betingelser, som nu engang er stillet for en saadan Import.

Derfor kan efter min Mening disse Betragtninger ikke gøres gældende med Hensyn til, hvor langt man paa dette Punkt kan imødekomme Erhvervene. Jeg vil meget ønske, at man i saa Henseende vil strække sig videst muligt for at mindske det Besvær,